

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 65/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. B. a spol., bytom P., zastúpených advokátom JUDr. N. K., Ž., podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky vo veci vyslovenia nesúladu čl. VI ods. 2 zákona č. 217/2004 Z. z. o lesnom reprodukčnom materiáli a o zmene niektorých zákonov s čl. 6 ods. 1 prvou vetou, čl. 13 a s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. a spol. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2006 doručená sťažnosť M. B. a spol., bytom P., zastúpených advokátom JUDr. N. K., Ž. (ďalej len „sťažovatelia“), ku ktorej bolo doručené 6. februára 2006 splnomocnenie pre právneho zástupcu na zastupovanie pred ústavným súdom, vo veci vyslovenia nesúladu čl. VI ods. 2 zákona č. 217/2004 Z. z. o lesnom reprodukčnom materiáli a o zmene niektorých zákonov

s čl. 6 ods. 1 prvou vetou, čl. 13 a s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“). Uvedeným zákonom bol novelizovaný § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) v tom zmysle, že vlastníctvo k pozemkom alebo jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok je nielen vo vlastníctve fyzickej osoby ako doteraz, ale aj právnickej osoby.

Sťažovatelia uvádzajú, že rozhodnutím bývalého Mestského národného výboru P. č. výst. 1.420/1966 zo 4. júla 1966 boli vyvlastnené ich pozemky, ktoré boli dovtedy vedené a užívané ako pasienky, za účelom výstavby autobusových stanovišť a parkoviska. Všetky nimi uvedené parcely na tento účel využité neboli a ani nebudú, sú vo vlastníctve mesta P., a preto sa sťažovatelia domnievajú, že pokiaľ by nebol novelizovaný zákon č. 503/2003 Z. z., nič by nebolo bránilo vráteniu vyvlastnených pozemkov im ako pôvodným vlastníkom. Poukazujú na to, že náhrada za pozemky je iba „*krajným východiskom, v mnohých prípadoch nie spravodlivým, ako to ukázala prax, keď už doteraz vyplývali na povrch mnohé prípady klientelizmu a korupcie*“.

Sťažovatelia sa podnetom obrátili na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá im listami z 13. septembra 2005, 20. septembra 2005 a 5. októbra 2005 oznámila, že sa nestotožňuje s ich názorom, že ustanovenie § 4 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 503/2003 Z. z. nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Sťažovatelia so stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nesúhlasia, a preto navrhujú, aby ústavný súd nálezom odstránil neústavnosť nimi uvedeného stavu a rozhodol, že budú v § 6 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona vynechané slová „*a právnickej osoby okrem povinnej osoby (§ 4 ods. 1)*“, alebo v § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z budú doplnené slová „*a právnické osoby včítane obcí u ktorých sa nevyskytli prekážky, aby mohli nehnuteľnosť vydať*“.

II.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Po jej predbežnom prerokovaní ju bol nútený odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pri zdôvodnení svojho rozhodnutia ústavný súd vychádzal zo záveru (potvrdeného jeho stabilizovanou judikatúrou), že „Každé z konaní pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní) pred ním. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom“. V dôsledku uvedeného za „opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom možno považovať len tie z nich, o ktorých je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z konaní uvedených v čl. 125 až 129 a čl. 130 ods. 3 ústavy ako v samostatnom konaní uskutočnenom výlučne na návrh oprávnených subjektov“ (I. ÚS 23/99 až I. ÚS 29/99).

Nemennosť pravidla, podľa ktorého v rámci konaní o individuálnej ochrane základných práv alebo slobôd pred ústavným súdom nemožno konať o súlade právnych predpisov, ústavný súd viackrát potvrdil aj vo svojej judikatúre, keďže „za zjavne neopodstatnený je potrebné považovať podnet, v rámci ktorého by bolo potrebné uskutočniť konanie, na ktoré ústavný súd nie je oprávnený, hoci inak by toto konanie (a za splnenia príslušných procesných podmienok) mohol uskutočniť ako samostatné konanie a na základe návrhu oprávnenej osoby“ (II. ÚS 40/00, II. ÚS 33/00, II. ÚS 48/00, II. ÚS 19/01).

Navyše, ústavný súd konštatuje, že ani pri abstraktnej kontrole ústavnosti, teda v konaní o súlade právnych predpisov, nemôže dopĺňať text zákona.

Vzhľadom na to, že sťažovatelia v konaní o svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy požadovali posúdenie súladu čl. VI ods. 2 zákona č. 217/2004 Z. z. o lesnom reprodukčnom materiáli a o zmene niektorých zákonov s čl. 6 ods. 1 prvou vetou, čl. 13 a s čl. 14 dohovoru a s čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru, a pretože posúdenie takéhoto súladu je predmetom úpravy osobitného konania pred ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, bolo treba ich sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006